

Đạo nào tốt nhất?

NguyễnHyVọng

Lái xe ở Hoakỳ, chúng ta thấy có những vạch sơn vàng, trắng trên đường, đèn xanh đỏ, bảng chỉ dẫn ... Nếu theo những sự chỉ dẫn đó nghiêm chỉnh, chúng ta sẽ tránh được rủi ro, tai nạn và đến nơi được an toàn.

Còn cuộc sống của chúng ta dựa vào đâu để 'làm chuẩn' hay 'chỉ đạo' cho suy nghĩ, lời nói, hành động? Sau đây là vài phương cách mà con người dùng để 'làm chuẩn' hay 'chỉ đạo' cho cuộc đời trong khi đi tìm hạnh phúc:

1) Trí khôn.

Chắc chắn ai cũng dùng đến trí khôn để mưu tìm hạnh phúc, điều tốt đẹp cho mình, và ai cũng sợ bị mang tiếng là khờ dại. Nhưng trên đời này có ai tránh được đại khờ? Càng lớn tuổi, nhìn lại những năm tháng đã qua, có mấy ai dám tự hào là mình chưa có một lần khờ dại? Và còn được sống, có mấy ai dám tự hào là mình sẽ không đại khờ? Không có ai, thì nếu chỉ dùng trí khôn để 'chỉ đạo' cho lời nói, hành động thì làm sao tránh được những đại khờ?

2) Lương tâm.

Có ai chắc chắn rằng lương tâm của mình ngay thẳng, xét đoán phân minh, công bằng? Nếu ai cũng có lương tâm ngay thẳng thì tại sao có câu: "Khi thương trái ấu cũng tròn, khi get bồ hòn cũng méo"? Hoặc "Thương người thương cả đường đi, get người get cả tông chi họ hàng"? Hoặc câu "Lương tâm chai đá"; "Đồ vô lương tâm"? Như thế lương tâm có thể bị méo mó, lệch lạc, chai đá... và nếu chúng ta chỉ dựa vào lương tâm để 'chỉ đạo' cho suy nghĩ và hành động thì đáng tin cậy được bao nhiêu?

3) Tôn giáo.

a/ Học trò của Mạnh Tử hỏi: "Khi thiên hạ đảo điên, thì lấy gì mà cứu?"
Mạnh tử đáp: "Lấy Đạo mà cứu".

b/ Học trò Khổng Tử hỏi: "Khi xã hội đảo điên, đói khổ, lấy gì mà cứu?"

Khổng Tử đáp: "Khử binh" (giảm binh).

Học trò hỏi tiếp: "Khử binh mà vẫn không xong thì phải làm gì?"

Khổng Tử đáp: "Khử thực" (giảm ăn).

Học trò hỏi tiếp: "Còn lòng trung tín thì sao?"

Khổng Tử: "Tín bất khả khử" (Lòng trung tín thì không thể bỏ).

Mạnh Tử và Khổng Tử đều nói đến sự cần thiết và quan trọng của Đạo.

c/ Triết gia Platon: "Có thể xây một thành trì trên chín từng mây còn dễ hơn cai trị một dân không có tôn giáo".

Trên gian có nhiều 'đạo' khác nhau. Có khác nhau thì có xấu, có tốt. Có tốt, thì có tốt hơn; và có tốt hơn, thì có tốt nhất. Đâu là đạo tốt nhất? Tôi xin mượn lời của học giả Ấn Độ, ông Mashaba sau 20 năm nghiên cứu các tôn giáo, đã nhận xét như sau:

"Sở dĩ mỗi tôn giáo công dụng khác nhau vì mỗi giáo tổ nhìn thấy một khía cạnh đau khổ của con người nên tìm cách cứu giúp theo khía cạnh đó. Bởi thế có thứ kêu gọi từ bi quảng đại; có thứ chủ trương diệt dục hy sinh; có thứ dùng hiểu thảo nhân nghĩa; có thứ

giúp tu thân cứu đời, công bằng bác ái .., nhưng không có tôn giáo nào đầy đủ như THIÊN CHÚA GIÁO, vì xây dựng con người một cuộc sống có ý nghĩa cao thượng, bảo đảm cho một tương lai hạnh phúc, và có nhiều đặc điểm mà các tôn giáo khác không có, như:

+ Vị giáo tổ bởi Trời giáng thế, đã được Sấm ký báo trước từ mấy ngàn năm trong lịch sử nhân loại, khác hẳn với những giáo tổ khác chỉ là người trần tục.

+ Có từ Trời xuống lập đạo, thì đạo đó mới có khả năng đưa con người về Trời.

+ ĐẠO TRỜI (Thiên Chúa Giáo, Công Giáo) như thuốc trường sinh, dùng thuốc này thì không cần thuốc nào nữa; vì các đạo khác chỉ xoa dịu, hay làm quên đau khổ trong thời hạn, còn ĐẠO TRỜI chẳng những cứu khổ, còn ban cho con người sự sống đời đời, đó là ước vọng cao nhất của mỗi con người.

+ CHÚA GIÊSU KITÔ đã chiến thắng sự chết, đã sống lại và về Trời, bảo đảm cho cuộc hành trình của người tín hữu trên đường đời, và là hy vọng vững chắc cho người tín hữu.

+ Vì mang sắc thái siêu phàm và chứa đựng những giá trị cao thượng vượt mức, nên THIÊN CHÚA GIÁO thường bị ghen tị, hiểu lầm hay lấn áp, thế mà vẫn phát triển điều hòa, vẫn vững bền giữa mọi gian lao thử thách, khiến cho nhiều người trước kia thờ ơ lãnh đạm hay thù ghét, phải tìm hiểu đến cảm phục, và nhiều khi trở nên tín hữu nhiệt thành.

Ông kết luận bằng một ví dụ: Trước khi mặt trời mọc, người ta đã thấy ánh sáng của Đạo Trời chiếu vào nhân loại, trước khi chính Con Trời giáng thế làm sáng tỏ hẳn Đạo Trời. Nay, ngày của cuộc đời đã đến lúc chính ngọ, thì không ai mà không được Đạo Trời soi tới."

4) ĐẠO TRỜI có hai điều quan trọng:

" Yêu mến ĐỨC CHÚA TRỜI hết lòng, hết sức, hết trí khôn, hết linh hồn và yêu thương mọi người như chính bản thân".

ĐẠO TRỜI là đạo thật, là đạo tốt nhất, cao quý nhất, chắc chắn nhất cho những ai muốn có sự bình an, hạnh phúc ở cõi tạm này, và sự bình an, hạnh phúc ở cõi bất tận trên Thiên Quốc.

Chúng ta chỉ có thể đổi mới tâm hồn, khi chúng ta đón nhận Đấng là Chân Lý, là Sự Sống, là Sự Sáng: CHÚA GIÊSU KITÔ.

Kinh nghiệm của hằng tỷ con người qua bao thế hệ cho thấy điều đó. Chúng ta hãy nghe lời chia sẻ từ con tim của những con người có THIÊN CHÚA, là có Mùa Xuân Bất Tận:

a- Đại đức Nguyễn Huệ Nhật, sau khi về với Chúa, viết:

*Chúa ơi,
Trở về trong Chúa Giêsu
Thấy ra con đã bị tù quá lâu
Ngày xưa giọt lệ hoen sầu
Bây giờ lệ ấm chan màu phước ân
Ngày xưa mỗi bước phong trần
Giờ ôm Thiên Chúa hai chân nhẩy mừng
Ngày xưa nước mắt rừng rưng
Bây giờ nước mắt vui mừng tạ ơn
Ngày xưa mấy bận tủi hờn
Bây giờ bỏ giận thôi hờn hát ca
Ngày xưa lạc nẻo quê nhà
Nay về cố quận đường xa vui mừng ...*

Ngày xưa có cúng ở chùa
Bây giờ có Chúa ở cùng vui thay.
Ngày xưa cầu đạo cạo đầu
Bây giờ Đạo tỏ nhiệm mầu trong Cha.
Ngày xưa mặc áo ca sa
Bây giờ miệng cứ hát ca Ôn Trời
Ngày xưa xác tả hồn tơi
Bây giờ Thiên Chúa ban Lời yêu thương.
Ngày xưa lặn lội miên trường
Bây giờ Sự Sống, Con Đường, Giê-su
Ngày xưa sương gió mịt mù
Bây giờ thấy Đấng Thiên Thu trong hồn
Ngày xưa chết hụt, chưa chôn
Bây giờ chết thật, linh hồn tái sinh.

b- Nhà thơ Tường Lưu cho chúng ta cảm nghiệm được niềm vui, sự an bình của những ai có THIÊN CHÚA:

Tôi đi theo Chúa mọi nẻo đường
Có khúc gập ghềnh, có khúc sông
Chúa nắm tay tôi đi từng bước
Vui mừng vì có Chúa đi chung.
Tôi đi theo Chúa mỗi phút giây
Hoặc giữa đêm đen, hoặc sáng ngày
Sóng gió gian nguy tôi chẳng sợ
Có Ngài cùng bước vững lòng thay.
Tôi đi theo Chúa trọn cuộc đời
Khi tôi vấp ngã, Chúa nâng tôi
Khi tôi yếu đuối Ngài thêm sức
Năng lực trong tôi, năng lực Trời.
Tôi đi theo Chúa... đến bao giờ
Chúa dẫn tôi vào... nơi Ước Mơ
Là Nước Đời Đời, là Quê Thánh
Có Sông Phước Lạc, có Vườn Thơ.

Một bài khác của Tường Lưu, "Làm sao buồn được nữa."

Mở cửa sổ đón nắng mai đẹp quá
Cỏ cây mừng chào ông chủ... là tôi
Tôi, tôi, tôi...là ông chủ, phải rồi
Kìa chim hót trên cành, long trọng thật.
Một ngày vui đang tương bưng trước mặt
Một niềm vui đang tràn ngập tâm hồn
Dang hai tay, dang thật rộng, tôi ôm
Cả thế giới vào lòng tôi... mật thiết.
Từ làn mây mỏng the, bay... xa tít
Từ hơi sương e ấp nụ hoa thơm
Từ...rung rinh...trên cánh bướm chập chờn
Chúa ưu ái ban tặng tôi tất cả...
Đã như thế làm sao buồn được nữa

*Lý do buồn...không chỗ trọ trong tôi
Mà trong tôi chỉ có...vui, vui, vui
Cảm tạ Chúa, ơn Ngài ban...tuyệt diệu!*

c- Câu chuyện có thật ở Việt Nam trước năm 1975: một bà cụ không thân nhân con cháu. Bà sống trong túp lều, được chị em Đạo Binh Đức Mẹ đến chăm nom. Vài ngày trước khi bà lià đời, chị em Đạo Binh hỏi bà được bao nhiêu tuổi, bà cho biết: "Tôi mới được hai tuổi".

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt của chị em Đạo Binh Đức Mẹ, bà nói tiếp: "Tôi được trở về làm con Chúa mới có hai năm. Hai năm làm con Chúa, tôi thấy đời sống của tôi có ý nghĩa và hạnh phúc quá; còn 68 năm qua không có Chúa, tôi sống như tôi không sống vậy. Do đó tôi nói, tôi mới có hai tuổi."

* Khoa học không thể giải thích

<https://www.youtube.com/watch?v=mdeI9abRRZY>

* Phim: Đức Chúa Trời diệu kỳ

<https://www.youtube.com/watch?v=zbaymsPs2JQ>